

6.41

Mua kutsutaan Jofaksi, ja mä oon nelikymppinen moniosaaaja stadista. Mun nimi, Jofa, tulee tietenkin tästä kypärästä, jota mä pidän aina päässä. Se lähti ihan läppänä kerran, kun lähettiin frendien kanssa radalle. Joku vaan nauro ja sano, että ”varmuus vara parempi”, ja niin se vaan tuli jäädäkseen. Pari kertaa mä menin mestoilte ilman tätä kypärää, mut huomasin olevani jotenkin alaston ilman, joten kai mä sitten ajattelin, että ”kaksin aina kaunihimpi”.

Niin kai siinä tapaa usein käydä. Mä vaan huomasin joskus, että kun sanoin jotain mun mielestä ihan hauskaa, niin muillakin oli aika hauskaa. Ei mulla oo mitään sitä vastaan. Kiva jos tykkäävät. En mä ymmärrä, miksen haluis olla mun frendeille mieliks. Mun mielestä niitä on tärkeitä kuunnella, etenkin sillon ku tietää, ettei kukaan muu kuuntele.

Ne puhuu usein unelmista etenkin muutaman ensimmäisen bissen jälkeen. Sillon ne nimenomaan jaksaa puhua. Ja mä jaksan kuunnella niitä esim Jefferson Airplanen säestämänä.

Eefraida kysyy multa: ”Jofa, mitä sä haluat?”, ja mä pyörittelen päätä.

”Emmä tiä”, mä sanon sille ja otan siivun hupenevasta flindasta. ”Kai mä voisin poistaa uuden tällasen”, mä sanon ja hymyilen. ”Ensimmäisen samanlaisen”, mä sanon ja kysyn, haluisko sekin. Se vaan nauraa, sanoo *koppotikop*, ja painaa mäntää alas. Mä hirnahdan ku hevonen, ja Fraikku nauraa vähän lisää, ja kun mä palaan jääkaapilta, se nuokkuu tyytyväisenä. Mä löysään sen remmin ja varmistan, et se on ookoo, mitä se on, koska se hymyilee.

Se on ihan kunnossa ja kuorsaa jo, ja mä uskallan ottaa pari siivua lisää ja muistan, että kyllä mä kerran kokoilin aika vaikeeta palapeliä. Mun faija kuorsas sohvalla ja muutenkin oli kivan hiljasta, ja mä olin päässy jo tosi pitkälle. Kulmat ja reunat oli jo läjässä, ja se oli vähän niinku jo joku taulu maalaamassa itseensä. Mä muistan sen aika hyvin. Siihen oli tulossa vesiputous ja jotaan vissiin perhosia, mut sit se mun faija kolautti flindan kai unissaan pöydältä ja heräs siihen kolinaan. Se kiros siinä ja käski mua keräämään romut pois lattialta, mut mä sanoin sille, et mä oon jo melkee valmis, et kato nyt, niin lähellä, mihin se sano ”ja niin kaukana” ja iso osa niistä palasista sitten katosi sohvan alle. Ja maton.

En mä sitä pahalla muistele. Mitä se muka auttais? Mä vaan meen päivän kerrallaan ja haen uuden börstan, katon ketä on viel hereillä. Mä kysyn pilliä imevältä Rosbergilta, mitä sille kuuluu, kun se paahtaa niin järjettömästi duunia tätä nykyä. Jaksako se unelmoida?

Se sanoo, että kyllä vain, on silläkin unelma. Suuria suunnitelmia, jopa. Se kertoo siitä, miten se lähtee vielä Vegasiin. Mä oon jo kuullu tän jutun monta kertaa, mut kuulen sen kyl mielelläni vielä monta kertaa.

”Aijaa”, mä sanon ja otan huikan. ”Mitäs siel Vegasissa sitten?” mä kysyn, ja vaikka oon tosiaan kuullu tän jutun monesti, se jaksaa viihdyttää. Se nimenomaan haluaa lähteä spurguksi sinne Vegasiin.

”Näin on”, se sanoo, kiroilee vähän ja puhuu sitten niistä sen videoista, joissa nää spuget ja muut laitapuolenkulkijat siellä Vegasissa mättävät toisiaan turpaan. Se ihannoii sitä elintapaa. Totta puhuen mä vähän ihmettelen, mitä ihannoitavaa siinä on. Toisaalta, kuka mä oon tuomitsemaan. Rosberg vaan nauraa, asettelee pilliä takaisin suuhun ja kuljettaa liekkiä poreilevan földen alla.

”Ei kai se väärin oo”, mä sanon ja koputtelen mun puupäätä peittävää Jofaa.

Haen kaapista pullon, istahdan Zappan viereen ja kysyn siltä sen unelmista.

Se sanoo, ettei sillä oo nyt aikaa moiseen. Se hakkaa kelakortillaan jauhoa paremmin pykälään. Sillä on töitä. Se sanoo, että sen täytyy pitää huolta sen gimmoista.

”Itsekseen ne on ku päättömiä kanoja”, se sanoo mulle.

Se miettii, mitä mä ylipäättään teen tälläsessä porukassa ja rullaa Rosbergin autoverstaan katsastusmainosta. Se iskee rullansa kiinni valkoisen käärmeen häntään, ryystää ja pitelee nokkaansa. Se kiroilee jotain sitruunahapoista, univeloista ja velanperinnästä. Mä vastaan sille, että mut on kai vaan aikanaan adoptoitu messiin.

”Joo, tai abduktoitu”, se sanoo ja nauraa.

”Pienet sille”, mä sanon ja kohotan tuoretta flindaa ja korkkaan sen hampailla.

”Auuuu”, Zappa ulvoo.

”Auuuu”, mäkin ulvon ja sit me räkätetään kimpassa.

Se kysyy, paljonko kello on, ja se on kolme tai jotain, mut sen pitää olla kellontarkka, koska sillä on menoja. Se sanoo, että sellasella alalla, jolla se toimii, on tärkeä olla täsmällinen. Mä sanon, että se on ihan okei. Juon flindan ykkösellä. Se kysyy multa, mitä mieltä mä olen ajasta. Sanon olevani siitä pariakin mieltä, mut ettei sillä niin välii oo. Se nappaa itelleen röökin, tarjoo mullekin, mikä kelpaa kyllä. Se sanoo, et sitä kiinnostaa ihan oikeesti.

”Okei”, sanon, kun se sytyttää mun röökin, ”mut mä voisin ottaa uuden börstan.” Se sanoo hakevansa ja lyö mulle uuden kouraan.

Kerron, kuinka aika on hirmu suhteellista.

”Einstein”, se sanoo, nyökkää ja niiskuttelee.

”Joskus ratikassa mä katson jotain parikymppistä poikaa ja mietin, oiskohan toi se”, sanon.

”Joo”, Zappa sanoo ja kiskoo savua syvään. Mä kysyn, masennanko mä sitä. Se sanoo, et en, jatka vaan.

”Mietin, näyttääks se samalta ku mä mun armeijafotossa”, mä sanon.

”Onnenpoika olisi”, Zappa sanoo ja nyökkäilee, että jatka vaan.

”Mä mietin, mitä se juttuja se on kuullu musta vai oonks mä vaan yks hullu lisää.”

Tyhjennän flindan.

”Vaikeita juttuja”, Zappa sanoo, vilkasee puhelintaan ja huokasee. ”Naiset.” Se sanoo, et sen täytyy just lähteä.

”Duuni ei tekemällä loppu”, se sanoo ja hymyilee vaikka väkisin.

Myönnän ja pyydän sitä vippaamaan mulle vielä uuden flindan, jonka se hakee ja vielä avaa mulle ja kelaat, et se mun aikajuttu jäi vähän puolitiehen. Sanon sille, et kyse on myös vapaudesta.

”Mulle vapaus on”, mä sanon, otan siivun ja ähkäsen, ”sitä, et mä voin pistää herätyskellon soimaan vaikka 6.41.”

Zappa nauraa ensin, mut mä en naura.

”Miksi just 6.41? Miksei 6.45?”

”Just siks”, sanon ja otan tujun huikan. ”Se ei oo 6.45 tai 6.50. Se on vaan mun.” Se on hiljaa hyvän pätkän ja pitkästä aikaa mua melkee kaduttaa, etten tajunnu ottaa aikaa. Sit se nyökkäilee ihan hyväntahtosest, että onhan tuossa ideaa, helkkari. Sen puhelin värisee sen kädessä, ja se tajuu taas, miten asiat on ja ähkäsee ja kiroilee.

”Sori”, se sanoo mulle. ”Noutaja tuli.”

”Mee vaan”, mä sanon sille. ”Daamit ei selvii ilman sua.” Se nyökkää ja häipyi.

Otan siivun ja mietin, etten muuten laita herätyskelloa soimaan aamuksi.